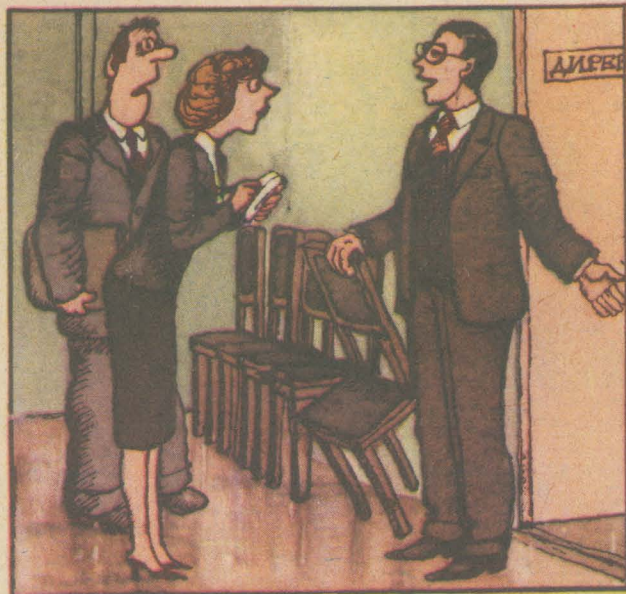

1985

— А ми вам із міста цілу машину гостинців привезли!

— Та приберіть, зрештою, звідси стільці! Нащо вони потрібні, коли у мене для відвідувачів завжди відчинені двері.

— Хазяечко, коли ж я нарешті тебе дома застану, щоб нову сантехніку встановити!..

— Є дефіцитні запчастини...
— Дивак! Та цього дефіциту повен магазин!..

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

№2

СІЧЕНЬ

44

Є у нашій Силківській восьмирічній школі телефон. Працював він так-сяк. А то зовсім перестав. І все через те, що приєднади до нього зв'язківці ще одного абонента. І тепер — хоч гонки скачи, а додзвонитися зі школи нікуди неможливо. Легше, мабуть, сходити до того, з ким збирався переговорити по телефону.

Але хто ж буде замість нас учить дітей, якщо ми тільки те й робитимемо, що бігатимемо по абонентах? Отож, треба штатного кур'єра. А тому, друже, і звертаємось до тебе. Чи не попросиш би ти Георгія Яковича Згорянца — начальника Любомльського райвузла зв'язку — обійняти цю посаду? Можливо, йому простіше бігати, аніж раз та назавжди полагодити шкільний телефон?

ВЧИТЕЛІ Силківської восьмирічної школи. Волинська область.

Поцікався, чи не на прийом сигналів із космосу скерували працівники Чугівського райвузла зв'язку репродуктори у наших оселях, що знаходяться по вулиці Свердлова села Черняківки?

Принаймні, є всі підстави так вважати. Адже за останні півроку ми не почули по радіо жодної передачі. У динаміках стоїть справжня космічна тиша. Аж у вухах від неї дзвенить.

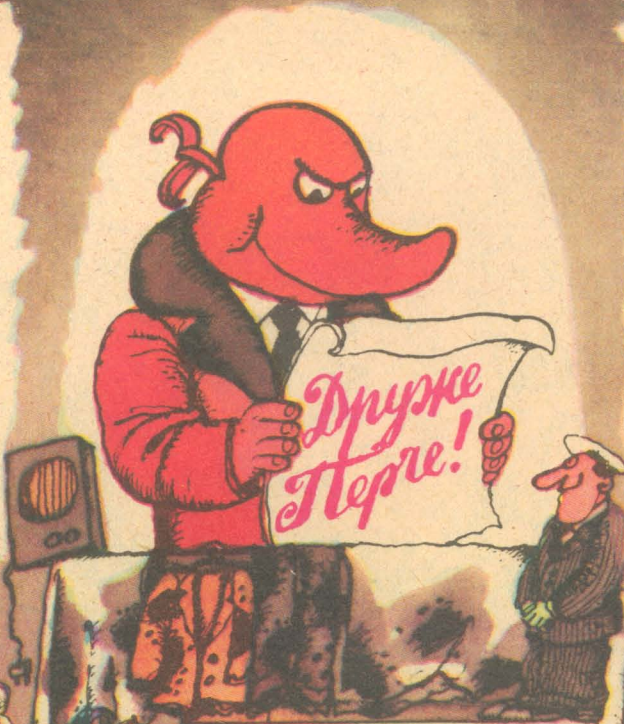
От тільки, Перче, цікаво, що дзвенить у вухах керівників вузла зв'язку? Може, вони теж скеровані на прийом сигналів із космосу? Бо до наших земних прохань: озвучити радіоточки, — їм ніякого діла немає.

Мешканці вулиці СВЕРДЛОВА с. Черняківки. Полтавська область.

Чи знаєш ти, що жителі нашого села можуть із заплученими очима пройти від околиці до околиці, ні разу при цьому не спіткнувшись і не набивши губи об стовп: вміють наосліп знайти на підлозі голку і написати листа? Не дивуйся, це в нас не якісь особливі здібності, а вироблена довгим тренуванням звичка. Адже у нашому селі два-три рази на тиждень не буває світла, а у селищі, побудованому для молодих спеціалістів, його зовсім немає. Зверталися ми і на місцеву трансформаторну станцію, і в район електричних мереж, і до Ізяславського райвиконкому, а толку ніякого. Отож нічого іншого нам і не лишається, як виробляти у собі звичку орієнтуватися в темряві.

І. КОНОНЧУК, А. ГОРБУЛЬКО, Л. ПОВАРЧУК, Г. МАЛЕНЮК, А. МИРОНЧУК та багато інших. с. Плужне Ізяславського району на Хмельниччині.

Не маю найменшого сумніву, що Вінницьку фабрику хімістки назвали «Сніжинкою» з найблагородніших міркувань. Напевне ж уявлялося при цьому, що замовники одержуватимуть з фабричних цехів свої замовлення чистими-чистими, як оті самі сніжинки... Гай-гай! Якщо в мене згадка про сніжинку — атмосферну, так би мовити, субстанцію — викликає тонку посмішку на вустах, то при згадці про «Сніжинку» починає лихоманити. Де вже розпливатися у посмішці, коли замість почищених речей ти одержуєш якесь брудне ганчір'я. А саме на нього перетворили нещодавно мої килимочки «майстри доброї настрою» із «Сніжинки». Думаєш, це лише зі мною так обійшлись? Якби ж то. Брак тут визнається офіційно, як щось закономірне, про що свідчать гори речей, повернутих замовниками «на перешлику». От тобі й «Сніжинка»...

М. ГОРОБЕЦЬ.

м. Вінниця.

Чи не підкажеш ти, чому механізовану колону № 41 обласного виробничого управління «Харківсьліббуд» називають пересувною?

Ми, мешканці кооперативних будинків по вул. Рубежанське шосе м. Вовчанська, ніяк не дійдемо щодо цього спільної думки. Одні кажуть: іменується вона так тому, що начальників у ній пересувають з неймовірною швидкістю. Інші твердять: тому, що ПМК-41 сама може повним складом кудись пересунути, і тоді вже ніхто у світі не може її знайти. Навіть сам начальник обласного управління Йосип Давидович Горелик.

Саме фахівці цієї колони 1979 року почали споруджувати наші будинки. У кошторисну вартість увійшла і телефонізація. Коли ж будинки були здані, з'ясувалося, що будівельники напріч «забули» про телефони.

Шукати їх після підписання актів прийому довелося довгенько. А коли таки відшукали, то лише Вовчанському райкому партії вдалося зобов'язати їх закінчити телефонізацію. Ще й конкретне число встановили — 20 липня 1983 року. Спеціалісти колони барилися недовго і пересунули цей термін на вельми непевний строк. Тоді у діло втрутилися працівники управління капітального будівництва облвиконкому і зажадали, аби телефонізацію закінчили до кінця 1983 року. Тільки і цей строк будівельники пересунули. Як і усі подальші... Що-що, а це діло робити вони уміють!

ПЕРЕПЕЛИЦЯ, СКОМОРОХОВА, РЯЗАНЦЕВА, НІКІТОВ та інші, усього 43 підписи.

Харківська область.

Зроби таку невелику послугу: дізнайся, у кого з керівників Полтавського заводу металовиробів є малі діти. Хочу зробити комусь із них подарунок — дитячий велосипед «Оленятко» їхнього ж виробництва. Велосипед новий, випущений 7 грудня 1983 року, а проїздив усього 13 днів. Купила я його своєму внучкові, коли він приїхав до мене на літо. Думала порадувати дитину, а вийшла повна хата сліз. Об'їхав онучок тричі моє подвір'я — перша аварія: спала педаль. Сусід прикрутив. Почав онучок сам їздити з гайковим ключем: переїде двір, зупиниться, прикрутить педаль — і далі. Потім почав спадати ланцюг, а закінчилося усе це тим, що посипалися спиці, і плакали ми, плакали й наші гроші.

То оце й хочу запропонувати полтавським бракоробам їхній вибір: чи наважиться хтось із них посадити на нього власне дитя?

А. СЕМЕЗЕНКО.

с. Іванівка Долинського району на Кіровоградщині.

Мабуть, ніде з таким нетерпінням не чекали зими і не раділи доброму морозу, як у нас, у селі Воробіївці Хмельницького району Вінницької області. Ми зимоньку не просто чекали, ми мріяли про неї, ми, як-то кажуть, спали і бачили її уві сні. Але зовсім не тому, що у нас геть усі затяті моржі, любителі лижних прогулянок чи зимової риболовлі. Просто до нашого села чи, навпаки, із села (скажімо, дітям до школи) найзручніше добиратися саме взимку, коли грязюка й калюжі замерзають і дорога стараннями Діда Мороза має, так би мовити, тверде покриття.

Щоправда, голова Хмельницького райвиконкому тов. Хижняк запевняв, ніби дорога з твердим покриттям буде до Воробіївки не тільки взимку. Але поки що не підводить нас лише Дід Мороз.

КОЛГОСПНИКИ села Воробіївки.

— Ну от — а ти не вірив, що ця дорога небезпечна!..

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

Спершу про ефект. Припустимо, маєш ти, читачу, в себе на подвір'ї квітник. Він милує твоє око, радує душу, надихає. Може, навіть породжує поетичні рядки... Ось і позитивний ЕФЕКТ.

Та одного прекрасного ранку виходиш ти на подвір'я, кидаєш оком на свій квітник і... щось тебе люто шпигає в серце! Так і є! Чиясь підступна рука... зірвала квітку! Ти недорахувавсь троянди! Померкло сонце. Ти вже не чуєш пташиного співу. Не помічаєш грайливої краси хмаринок. Ти — в стані АФЕКТУ.

Отож після позитивних ефектів, потрапивши у стан шаленого афекту, ти рушаєш у погоню за підступним злодієм. Бо в нього десь полум'яніє твоя троянда! Зірвана у твоєму квітнику!

А сталося це дійство у селі

Котюжанах на Вінниччині. І, як і в кожному дійстві, були в ньому дійові особи та виконавці.

Перша дійова особа, він же й виконавець, він же — народний засідатель, він же — депутат сільради, завідуючий медпунктом при місцевій допоміжній школі Павло Васильович Сливинський.

Це саме він вийшов на подвір'я гоного теплому ранку й недорахувавсь однієї троянди. Саме його спіткав той самий афект, і саме він по гарячих слідах рушив селом на пошуки зловмисника. І знайшов! То був Анатолій Нумер, колгоспний пастух. Хлопець і не думав відпиратися, одразу щиро зізнався, що квітку «хотів подарувати дівчині...»

А зараз, шановний читачу, давайно поміркуємо, що б зробив кожен

із нас, потрапивши в таку екстремальну ситуацію. При цьому, звісно, не будемо повторювати прописних істин на зразок «красити — погано» і тому подібне. Я наголошую: поміркуємо.

Отож я: а) спересердя вилаяв би хлопця; б) усміхнувся б подумки, згадавши, як давно-давно дарував квіти коханій... І ще, і ще...

Реакцій — безліч, але вони не для Сливинського. Сливинський волів діяти нестандартно, так, щоб надовго запам'яталося землякам, які, до речі, й були мимовільними свідками усіх подальших подій. Отож цитую витяг з листа виконуючого обов'язки прокурора Мурваноктуриловецького району: «Він (тобто Сливинський — В. К.) привів Нумера до себе у двір, прив'язав ланцюгом за шию (збоку вулиці, щоб усім напоказ! — В. К.), зв'язав йому вірвовкою за спиною руки і примусив тримати в зубах гілку троянди. Коли гілка падала на землю, Сливинський бив Нумера по обличчю і примушував піднімати її ротом»...

Таке воістину важко збагнути, в таке важко повірити, але цей садизм, ця жорстокість — усе було насправді.

У тому ж документі, наведеному вище, адресованому виконкомові Котюжанівської сільської Ради, містилося прохання дати згоду на притягнення Сливинського до кримінальної відповідальності, а також відкликати його з народних засідателів і депутатів.

Тепер, читачу, давай знову поміркуємо, що б ми зробили, якби входили до складу виконкому. Мабуть: а) зібралися б на засідання; б) одностайно засудили б ганебний вчинок свого депутата, ще й народного засідателя; в) склали б про те відповідне рішення і негайно надіслали у відповідні інстанції. А далі вже, як кажуть, катюзі — по заслузі.

Ти знову не вгадав. Щоправда, засідання відбулося, на ньому Сливинський визнав себе винним (бо ж свідків — півсела!), казав, що був у стані АФЕКТУ, сподіваючись, певне, на позитивний ЕФЕКТ. Він, виявляється, не знав, що за таке свавілля треба відповідати перед законом. А от зазначеного у пункті «в» (дивись вище) рішення виконкомівці якраз і не зробили.

От вам і ЕФЕКТ від АФЕКТУ!

А тепер давай-но спробуємо скласти собі рецензію на скоєне дійство. Вона може вкластися в одне слово — ганьба! Незалежно від того, як закінчиться справа. Прив'язуючи хлопця до дубової ушули своїх воріт, Сливинський припнув до ганебного стовпа себе.

Оце і є логічний ефект.

В. КИРИЛЕНКО.

Ех, романтики-відкривачі!.. Сучасні Магеллани та Крузенштерни, Миклухо-Маклаї з Левінгстонами! Не у той час усі ви народились. Хоча б на століття раніше! Тоді ще була надія подарувати людству «власноручно» відкритий чи то мальовничий острівець, чи якогось екзотичного представника фауни або флори. А так — нема вам роботи. Та й чого дивуватися? Коли вже на нашій голубій планеті все відкрито. Навіть закутка, либонь, не знайдеться, куди б не добралася людина. Отож, шановні, заспокойтеся та не сушіть собі марно голови...

Ось так суто прозаїчно думав я про людей неспокійної вдачі, кого ще манять незвідані океанські простори та невідкриті острови з небаченим досі тваринно-рослинним світом. Йі-право, важко у наш, як один казав, космічно-тракторний час бути відкривачем на земних меридіанах та паралелях.

...А тут саме потрапив мені до рук лист. З Одеської області, з Ананьївського району, із села Шимкове. «Дорогий Перче, — пише його автор до редакції, — хочеш бути першовідкривачем? То приїзди до нас у колгосп та й подивись на чудернацьких тварин... Зовні вони дуже схожі на звичайних коней. Але старі люди кажуть, що зі справжніми кінями у них нічого спільного немає. Словом, Перче, чекаємо на твого представника. Може, хоч йому пощастить визначити, що це за тварини!..»

«Невже й справді — відкриття?» — подумав я і мерщій подався оформляти відрядження.

А що, всяке у житті трапляється. Он же відкрив славнозвісний Пржевальський півтора століття тому «свого» коня. То чого ж, приміром, жителям села Шимкове не може посміхнутися щастя відкривачів, і чому б їм, за одним рипом, і мене не прилучити до своєї слави?

Отож приїхав я в колгосп імені Щорса та одразу до голови:

— Драстуйте, — кажу, — Іване Семеновичу. Де у вас оті безіменні тварини знаходяться?

— Які це «безіменні»?.. — часто закліпав очима І. С. Шосан. — Споконвіку у нас усяка худобина свою назву має.

— Ну як же? — трохи розгубився я. — Нам же сповістили, що є у вашому господарстві якісь дивні та невідомі тварини, схожі на коней.

— А-а!.. Так би одразу й сказали, — полегшено зітхнув голова правління. — А то я, знаєте, вже було, чортійщо подумав. І повігадують же люди! «Безіменні!» Таке на наших рідних колгоспних коней сказонуті! Ну й ну... А втім, чого ж ми стоїмо, поїхали до стайні. Там самі в усьому переконаєтесь...

Що ж, переконатися мені й справді довелося. Тільки не в оптимістичних запевненнях Івана Семеновича, що коні в його колгоспі —

як змії. І нічого спільного не мають із тими «дивними тваринами». А якраз навпаки. Переконався я у тому, що цим воістину благородним створінням живеться у колгоспі імені Щорса далеко не з медом. Бо на цих нечищених, із загнутими копитами бідолах, що у багнистій загороді похмуро давилися пересушеним силосом, я дивився, мабуть, не з меншим здивуванням, аніж новогвінейські папуази — на експедицію Миклухо-Маклая.

Ні, я далекий від бажання співати оди представникам непарнокопитних. Та й, гадаю, немає у цьому особливої потреби. Бо народ уже це зробив. У піснях, казках, прислів'ях та приказках не одного «білогривого» та «воронного» оспівав із любов'ю. І зробив це цілком справедливо. Адже всі ми ще зі шкільних років знаємо, що коні справдана були найпершими вірними друзями та помічниками людини. Знаємо ми і те — вже із практики, — що кінь і тепер, у час найбурхливішої механізації, продовжує чесно вносити свою лепту трударя в народне господарство, зокрема — сільське.

До речі, у тому ж таки Ананьївському районі коні у кількості майже двох тисяч голів обслуговують тваринницькі ферми, рільничі бригади та польові табори, а восени, до того ж, виорюють колгоспникам присадибні ділянки. Не кажу вже про те, що у внутрігосподарських перевезеннях кінь обходиться господарству чи не втричі дешевше за умовний трактор.

Словом, усе це ми добре знаємо. Більше того, я навіть дізнався про те, що кілька років тому на Одещині відповідальні інстанції прийняли постанову «Про заходи по розвитку

конярства». Слід сказати, що у цьому документі віддається належна шана працюючій тварині за всі її труди праведні на благо людства. Також містить він у собі й ґрунтовні рекомендації щодо відродження колишньої слави коня, а заодно й подальшого розквіту цієї галузі на сучасному етапі.

Здавалося б, тепер для кінського поголів'я Одеської області мусить настати «зоряний» час. Однак, як не дивно, начальник Ананьївського райсільгоспуправління І. М. Токарев за всю нашу зустріч так і не зміг пригадати, що конкретно по розвитку конярства зроблено в районі. Не дуже балакучим у цьому плані виявився і його колега з Балтського районного управління сільського господарства В. М. Сокирчак. З двох десятків господарств, де налічується понад дві тисячі коней, Вячеслав Михайлович насилу назвав лише одне — колгосп «Правда», у якому до цих тварин — і то завдяки особистим старанням голови правління А. М. Дегусара — ставляться зі справжньою турботою.

А тому я вже й не дивувався, що у знайомому мені колгоспі імені Щорса коней тримають чи не в спартанських умовах — у напіврозваленій брудній стайні, без жодної електричної лампочки, де тільки завдяки денному світлу, що проникає крізь щілини у дахові, можна здогадуватись — чи день надворі, чи ніч. Економлять на конях корми та електроенергію і в сусідньому колгоспі «Іскра». Але тут вони не бачать не лише зоряних ночей, а й звичайного денного світла, бо конюхи не виводять їх надвір, у загороду. Якої, між іншим, тут і немає. Не краще живеться коням і в колгоспі імені Калініна. Молодняк і продуктивне поголів'я цілісінькими днями утримують тут на припоні у тісній загороді.

Не знає добрих хазяйських рук молодняк у селах Перейма та Немирівське Балтського району. Мустангами носяться лошата та стригуни по колгоспу, розлякуючи своїм «нетоварним» виглядом усе живе. До речі, про мустангів, цих здичавілих коней свійських тварин. Як свідчить історія, дичавіли вони від того, що втрачали своїх господарів.

Зате від байдужості власних господарів поступово дичавіють і огирі в колгоспі «Авангард» того ж таки Балтського району. І від мустангів їх відрізняє тільки те, що останні мають волю, а не багно у загороді та ще й припону.

Натерпілись лиха від своїх доглядачів і коні в селах Чернече та Лабушне Кодимського району. Цим «мустангам» взагалі загрожує нагла смерть під руїнами власної конюшні...

Кінь, мусимо сказати, тямуща тварина. Та, на жаль, при всій своїй тямущості позбавлена здатності говорити. А так би міг декому із господарів, що загубили до коней людське ставлення, і нагадати, що таке раціон у харчуванні, що таке пасовисько, де можна було б побігати та добре попастися, що таке елементарний ветеринарний догляд. А вже про такі високі матерії, як племінна робота, — тим паче. А тим часом кінське поголів'я протягом останніх кількох років зменшилося на Одещині на чотири тисячі голів.

Про все це, зокрема, і годилось би дбати обласному управлінню сільського господарства.

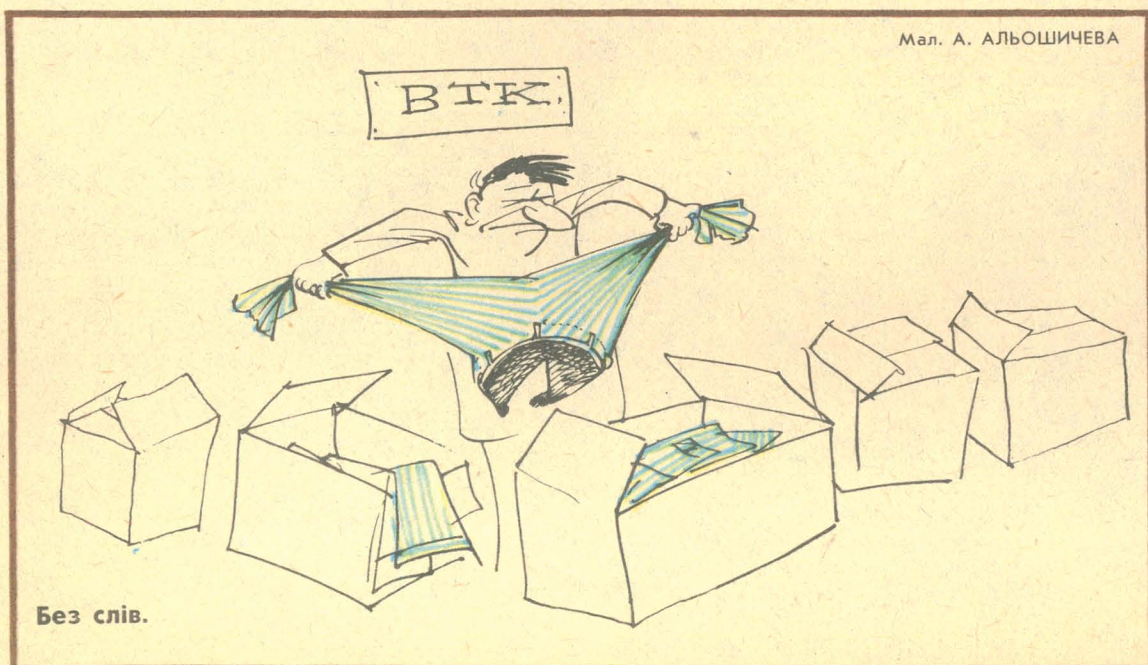
Коли ж я поцікавився у його начальника Ю. П. Жудина, чим можна пояснити таке байдуже ставлення до коней на Одещині, Юрій Петрович, поїорзавши в кріслі, авторитетно мовив:

— Знаєте, якимось мало з нас за тих коней питають, то й ми не дуже... Бо кінь — не свиня і не корова...

Звичайно, кінь — не корова і не свиня, і ніякого відкриття тут шановний Юрій Петрович не зробив. Усім це давно відомо. Як і те, що й до коня треба ставитися по-людському. А він за це віддячить людині сторицею.

Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Одеська область.

НОВИЛЬНА ПИСАЛЬНИСТЬ

Окремі літератори, прагнучи бути оригінальними, вдаються до сумнівних словотворень (літературний факт).

Вхлинаю в себе весь оцей огром,
І почування прагнуть зглибеніння.
Надиханий, чорнилю я пером
Про палахке казальне вогневіння.

Моя знадоба перша — то перо,
Письмую ним весь час, бо я писальник.
Дивилами похоплюю добро,
Бо кличник я його і мурувальник.

І не моя, повірте, в тім вина,
Що в завтрашність іду візіонером.
Така навколосебна явина —
Я змізкував її і спіонерив.

Стортурений бажальністю украй,
Свою творильність вибавив од правил.
Новильну цю писальність обирай,
Перуй собі відліва чи відправа.

Роман ЮЗВА.

м. Івано-Франківськ.

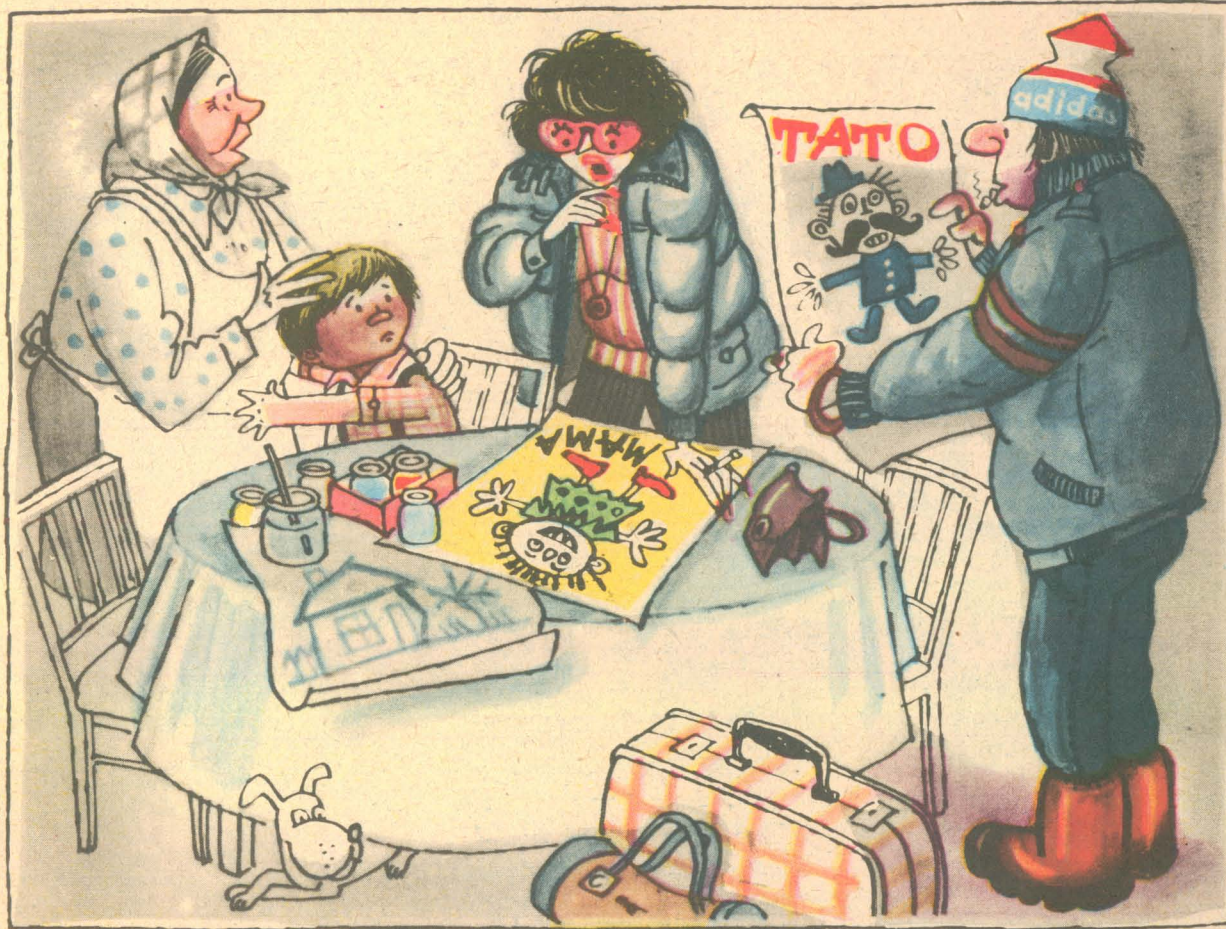
КАЛАМБУРИ

Чи автора хоч раз ви стріли,
Що полюбляв критичні стріли?

— Шевцю вся слава, я ж бо шило! —
Ображено бурчало шило.

Зойк моди... І по цьому зойку
Упізнають надмодну Зойку.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

— Не ображайтеся, що він вас саме такими намалював. Від народження ж іще вас не бачив!

Я їм кажу: це ж абсолютно неправильно. Ви подивіться, кажу, хто в нас у президії сидить. Кожного разу одні й ті ж. У першому ряду, як правило, старий Лимар, будівельник. Будує він, правду сказати, добре. Цього у нього не відбереш. Але щоб кожного разу та в президію?.. Поруч нього завжди сидить Ніна з метефе номер два. Ну, надоє вона справді найбільше в колгоспі. Цього у неї не забереш. Але щоб кожного разу — в президію?.. У другому ряду вже скільки років піряд — тракторист Матвій, птахарка Ганна та іздовий Микола за метефе номер один. Наче в президії, кажу, місця за ними закріплені...

А вони мені кажуть: а ти, Федю, піднатисни. Давай, кажуть, Федю, мінняй своє моральне обличчя і в передовики виходь. Тоді, кажуть, Федю, й тобі у президії стільця поставимо.

А я їм кажу: зрозумійте ж ви, що справа не в мені. Я, кажу, по своїй лінії теж задніх не пасу. По своїй лінії я теж у передовиках давно ходжу.

А вони на мою правду хором: знаємо, кажуть, Федю, що ти й справді по своїй лінії задніх не пасеш. Про тебе, кажуть, не тільки село наше знає, а й на район слава пішла. Це відтоді, кажуть, як біля райвідділу твоє фото висіло, а сам ти в районному центрі два тижні та ще й один день центральні вулиці до порядку приводив...

А я їм кажу: через вас, кажу, й приводив. Якби добрі були, кажу, то не віддали б на поталу. А то

І я хочу в президію

ГУМОРЕСКА

багато говорите, що ми один одному друг і товариш, а як до діла, кажу, то де й поділися і друзі, й товариші. Я вже мовчу про те, що могли б на поруки взяти. Я не кажу, що жоден і провідати не прийшов. Усі п'ятнадцять днів жив серед чужих. Нікого було й у крамницю послати.

Ось ти, Петре, приміром. Ми за тебе голосували. Пам'ятаєш? Я теж голосував. Аякже... Голосував. Не віриш? Не було мене тоді? Ну, гаразд. Все одно я був за. В душі.

А ти, кажу йому, що? Коли кандидатури на премії обговорювали, то ти, кажу, де був? А він каже: там був.

А я кажу: а де ж моя премія?

А він каже: а за що тобі премію можна дати? За те, що завжди під мухою ходиш?..

Це ж, товариші, абсолютно неправильно. По-перше, я не завжди під мухою ходжу. Приміром, до восьмої години ранку мене ще ніхто ніколи п'яним не бачив. Бо магазин у нас тільки з восьмої відкривається. По-друге, вони ж самі казали: ти, Федю, ще молодий, а так нехтуєш своїм здоров'ям. Поберігся б, кажуть. У тебе ж, кажуть, двоє діток, жінка і теща.

Так ось ти, Петре, й скажи мені: навіщо я за тебе голосував? Не голосував, кажеш? Не було мене? У районі був, кажеш? Ну, гаразд. Все одно я був за. В душі. Так ось ти скажи мені: де справедливість? Як на словах, то ви про моє здоров'я дбаєте. А на ділі? Ну, добре, про президію я мовчу. Біс із нею, з президією. Ну, що премії мені й на цей раз не дали, — добре, і це замнемо. Для ясності. Хай це на

твій совісті, Петре, буде. Ну, а тепер ось путівки розподіляють. В санаторії там, на курорті... Так ти скажи: буде мені хоч путівка куди-небудь?.. Як куди? Ну, хоч у «Лісові поляни». Там же колгоспники лікуються. Як це — там таких хвороб, як у мене, не лікують? А яка, по-твому, в мене хвороба?.. Бачиш, ти й сам не знаєш, яка в мене хвороба. А я ж за тебе голосував. Та що ти на мене цитькаєш! Що ти мені рота затуляєш?

Я йому й кажу: правди, Петре, ти не любиш. Бо якби любив, кажу, правду, то я сьогодні не отут стояв би, перед тобою, а в «Лісових полянах» циркулярний душ приймав би. Та кисневу палатку. А ще якби, кажу, справедливий ти був, то я за колгоспний рахунок приймав би душ. І палатку. І масаж.

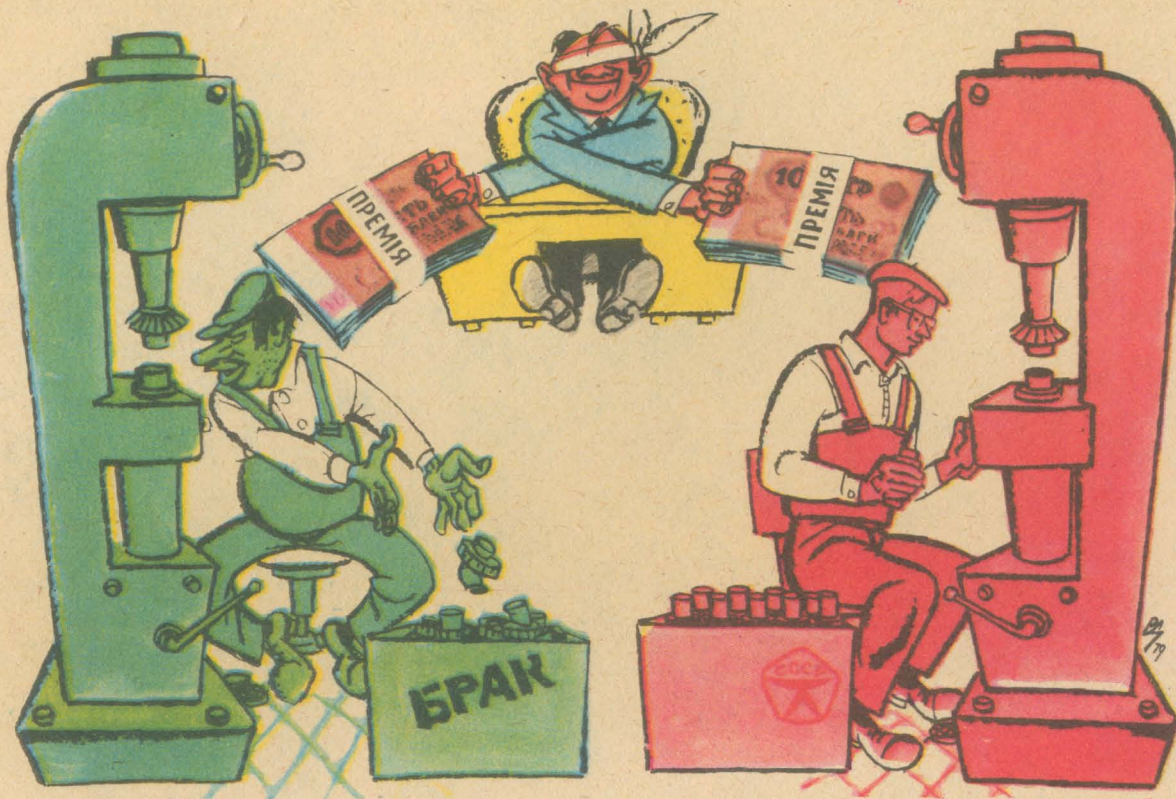
А вони мені хором: кінчай, кажуть, Федю, воду каламутити. Змінюй, кажуть, Федю, обличчя...

Ото-то... Заладили, як піп на панихиді. Оце одне вони тільки й знають. Ото і вся їхня турбота. На словах — усі друзі, а як премію чи там путівку — так ось тобі, Федю, дуля з маком. Під самий ніс. Я вже не кажу про президію...

Словом, кажу я їм, усе мені ясно. Ви тут, кажу, іще собі побалакайте про моє моральне обличчя, а я пішов. Не хвилюйтесь, є одне місце. Отам, кажу, справжні друзі. Не те, що ви. Там, кажу, людину в мені поважають, вам ясно? Га? Я правду кажу? Ти ж мене поважаєш, Васю? М-м! Дай я тебе за це поцілую!..

Іван ДУБЕНКО.

Ясно це, як білий день, без уточнення —
Премія — до праці стимул, заохочення.
Тож отим, у кого «щедрість» — немов хвороба,
Не дозволим заохочувать бракороба.

Телеграфіс
гентство
ЩЕРЦЯ

НА ЕВЕРЕСТ — БІГОМ!

ЧЕРНІГІВСЬКА область (від спортивного коментатора ТАП). Другий рік при Ніжинському педагогічному інституті діє секція альпіністів-швидкісників. Переважна більшість студентів уже легко, без будь-якої задишки, по кілька разів на день за лічені секунди вихоплюється на дев'ятий поверх нового інститутського гуртожитку. Таким блискучим спортивним результатам вельми сприяє та обставина, що ліфти в гуртожитку з часу його заселення не працюють.

НА РАДІСТЬ ДІТЛАХАМ

РОВЕНСЬКА область. (Кор. ТАП). На вулиці Піонерській, що в райцентрі Здолбунові, відбулися районні змагання юних судномоделістів. Протягом двох днів на великій водоймі, в яку перетворилася вулиця, вони демонстрували швидкісні якості виготовлених власноручно моделей.

Вручаючи призи переможцям, представник райвиконкому заповнив, що подібні змагання на вулиці Піонерській стануть традиційними.

ФАКТИ НЕ ПІДТВЕРДИЛИСЯ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Молодь села Вербівки Новоукраїнського району написала в штабквартиру ТАП, що на дверях сільського клубу вже два роки висять два пудові замки.

Як заявив кореспондентові ТАП представник правління місцевого колгоспу імені Фрунзе, факти, викладені у листі, не підтвердилися. Загальна вага обох замків становить усього-навсього дев'яност п'ятдесят вісім грамів.

Степан ГРИЦЕНКО.

НАВЧИВСЬ

Панько Тріскун вчепився за трибуну:
«Критикували справедливо нас!
Клянуся, що недоліки усунем,
Налагодить роботу знайдем час!
У нас ресурсів та ідей багато.
Наведемо ажур без зайвих слів!...»
Навчивсь Панько годинами тріщати,
Якби він ще й трудиться так умів!

БЮРОКРАТ У ПЕКЛІ

Затятий бюрократ Омелько Шишка
Не одному вкорочував роки...
Та занедужав сам якось. І — кришка:

Везуть уже Омелька на гробки.
Йому портфель уклали в домовину,—
З собою він його і в пекло пре.
...«Варить з портфелем,— старший
дідько кинув. —
Вчепився так, що й чорт не відбере!»

ГОРДІСТЬ ФАХІВЦЯ

Завмаг із лікарем,
Хильнувши по чарчині,
Засиділись в знайомих край села...
Було за північ,
І сліпа стежина
Іх прямо до крамниці привела.
Освітлювала лампа електрична

Дубові двері з велетнем-замком.
А під дверима,
Розтягнувшись звично,
Дебелий сторож спав козацьким сном.
Завмага аж затіпало від злості,
Він в чорне небо дубельтівку звів,
І в мертвій тиші
Шарарахнув постріл,
А сторож — ні гу-гу: лежав, хрпів...
— Не збудите —
Стріляйте хоч з гармати! —
Завмагу лікар з гордістю сказав. —
Це ж я, шановний, вашого Кіндрата
Півроку
Від безсоння лікував!

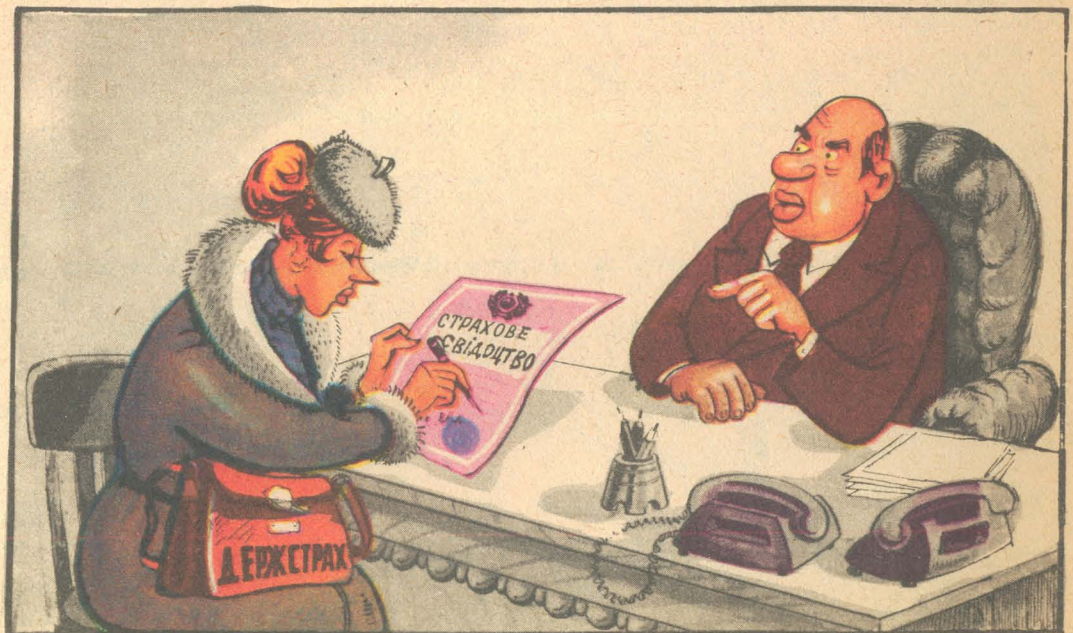
МУДРА ПОРАДА

До мудрістю уславленого діда
Зайшов поради запитать сусіда.
— У мене,— каже,— справа
не проста:
Єдиний син безпутним вироста.
Ніяк не знайде діла до душі,
Хоч ходить, халамидник, вже
в десятий:
То день у день товчється в гаражі,
То мулярам береться помагати,
А то — не відірвати од книжок.
В кімнаті заचाїться, ніби миша...
Якось підгледів я, що мій синок —
Ви уявіть-но тільки! — вірші пише.
Мені, як батьку, що робити слід?
З ним лаятись вже сил моїх немає.
— Радій за сина,— посміхнувся дід,—
Що в тебе він без діла не гуляє!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ви не можете застрахувати мене на випадок звільнення з посади!

НІНІ живеться мені набагато легше і простіше, ніж раніше. Бо раніше, скажу вам по секрету, час від часу виникала напруженість на сімейному фронті. Затримаєшся, бувало, з приятелями за чашкою чаю, а дружина увечері шпилить: порядні чоловіки, мовляв, після роботи додому біжать, до родинного вогнища, а не чаї ганяють, і таке інше.

Зате останнім часом, коли б я не прителіпався додому, рідна жінка — мов риба. В тому смислі, що ані словечка поганого чи просто докірливого на мою адресу не кине. Не встигну відхекатися після сходів, а на столі вже тарілка свіжесенького борщичку парує, з тарілки спокусливо визирає куряче стегенце, а дорога половина лагідно-лагіднесенько запитує: «Тобі одну ложку сметани в борщ класти чи дві? А чарочку налити?» Отак-то!

А перевиховала її статистика. Приходжу якось додому і, перш ніж вона до виховного монологу встигла приступити, кажу:

— Дай ручку і папір та сідай поруч біля столу.

— Ти що?.. — почала, було, вона.

— Сідай, сідай, — велю, — зробимо невеличкий аналіз. Скільки ми з тобою, мов голуб'яток двоє? Уже й до срібного весілля недалечко? Перемножимо прожиті спільно роки на число днів у кожному році. Та-а-а-к! Вилучаємо з цієї кількості вихідні та свята. Та-а-а-к! Скільки разів, на твою думку, я затримався після роботи? Скільки-то? Та-а-а-к, ділимо... перемножимо... знову ділимо... Готово! Поглянь, яке нікчемне число вийшло. Оце, так би мовити, вивели ми процент моєї запізнюваності з роботи. Що скажеш?

Поглянула вона, сама перерахувала, — все точно.

— Вибач, — прошепотіла, — ніколи не думала, що мій чоловік — такий зразковий сім'янин.

І ви б на її місці те ж саме прошепотіли. Бо процент і справді манюсінський вийшов. Вірніше, й процента не було, а якийсь там нуль цілих і кілька десятих.

З тих пір, повторюю, ані найменшого натяку на те, що в інших чоловіки як чоловіки...

А навчився я цієї хитрої арифметики у деяких відповідальних товаришів з побутової сфери. Знайомив їх з листами-скаргами, що густенько пливають у редакцію звідусіль, і почув у відповідь:

— А що ж ви хочете? Ми щороку на сотні мільйонів карбованців послуг надаємо. По кілька десятків карбованців на кожну республіканську душу населення припадає. Звичайно, при таких масштабах подекуди, на жаль, може інколи трапитися, але хіба можна з цього погоду робити?..

А й справді, у кого повернеться язик стверджувати, що нинішній побутовий сервіс ще пішки під стіл ходить?

Загляньте у перелік послуг, які надаються населенню, і ви переконаєтеся, що практично не існує такої забаганки, щоб її ця служба не могла задовольнити. Плати грошики і вилежуй-

НУЛЬ БЕЗ

РАЧУК

ся собі на ліжку, поплывуй у стелю, а тобі все зроблять і на блюдечку з голубим обідком подадуть.

Цю пораду я адресую насамперед жительці села Незабудино Солонянського району на Дніпропетровщині Ользі Степанівні Кодинець. Аби знала, що й вона охоплена увагою побутовиків. Може, звичайно, не на кілька червінців охоплена, але на десятку — це точно. Як середньостатистичний житель Дніпропетровщини. Щоправда, як конкретний клієнт, або точніше, як власниця пральної машини «Ауріка» вона безрезультатно прагне охопитися послугами Солонянського райпобуткомбінату вже другий рік, але порівняно з Віктором Володимировичем Бондаренком, мешканцем села Глодоси Новоукраїнського району Кіровоградської області, їй іще гріх на власну долю нарікати. Хоч би тому гріх нарікати, що вона не має підстав сумніватися, чи є у неї пральна машина. Он вона, стоїть собі у куточку, пилом припадає. Це раз. Окрім того, у неї є ще надія, що керівництво Солонянського райпобуткомбінату колись та зреагує на її численні листи і пришле майстра. А згаданому громадянину Бондаренку й така перспектива не світить. Його радіола «Гамма» зберігається у Новоукраїнській радіотелемастерні уже два роки і невідомо, скільки іще там зберігатиметься. Виходить, що заплатив чоловік гроші за музику, а музики — катма. З таким же успіхом він міг би здати апарат у камеру схову. Хіба що там платити довелося б, а так ця послуга з боку служби сервісу нічого йому не коштує.

У зв'язку з цим заслуговує на увагу пропозиція, висловлена сім'єю Дмитренків із села Новий Іржавець Оржицького району Полтавської області. Народилася ця пропозиція після шестимісячного спілкування глави сім'ї з майстрами Оржицького радіотелеателє, куди Дмитренки здали лагодити магнітофон. «А чому б не встановити у деяких майстернях автовідповідач? — запитують автори скарги. — Натиснув кнопку і чуеш: «Приходьте завтра». Натиснув іще раз — автовідповідач пояснює: «Немає потрібних деталей». Таким чином можна було б одним пострілом убити двох зайців: і клієнтам не довелося б у черзі час гаяти, і майстрам-приймальникам набагато менше роботи було б».

А що — це цікаво. Усе-таки живий людський голос, нехай і записаний на магнітофонну плівку, краще, ніж мовчанка. Може, варто навіть піти далі. Зробити, скажімо, так, щоб цей автовідповідач і на телефонні дзвінки реагував відповідним чином. Дзвонить, приміром, житель села Велика Вільшаниця Золочівського району на Львівщині Б. П. Гук у гарантійну майстерню, що по вулиці Ярослава Галана у Львові, — так і так, мовляв, з 1981 року не можу полагодити холодильник «Донбас-8», — а йому у відповідь чемненьке: «Вибачайте за затримку. Найближчим часом пришлемо майстра». І клієнтові приємніше, ніж не одержувати на свої скарги аніякісної відповіді, і керівництву «Ремпобуттехніки» менше клопоту: не треба навіть думати про те, що на його листи варто було б відповідати.

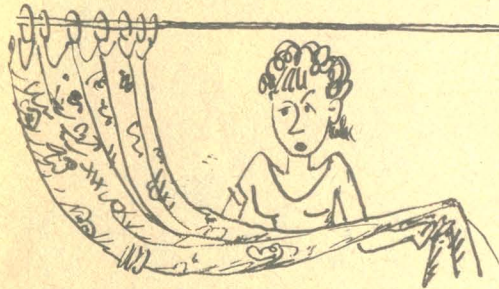
Не зашкодив би такий автовідповідач і кременчуцькій гарантійній майстерні «Ремпобуттехніки», хоч, як свідчить лист І. Г. Стецюри із села Святилівки Глобинського району Полтавської області, дочекатися майстра — представника цієї майстерні — не проблема. Особливо, якщо холодильник новенький і не був навіть у гарантійному ремонті. Принаймні, до Івана Григоровича майстер прибув хутенько — через кілька днів після того, як громадянин Стецюра подзвонив у майстерню і повідомив, що придбаний ним «Дніпро» відпрацював рівно п'ятнадцять днів, а тепер навапи, може служити домашнім інкубатором для виведення курчат. А прибувши, майстер не менш хутенько відірвав талон на гарантійний ремонт і пообіцяв найближчим часом навідатися вдруге. Того «найближчого часу» Іван Григорович чекає уже кілька місяців.

А навіщо, питається, майстрові їхати вдруге. Талончик вилучено, відіслано на завод, майстерня автоматично одержала певну суму за начебто виконаний ремонт, грошики ці зараховано у план, коротше кажучи, Іван Григорович Стецюра вважається охопленим послугою. Що іще потрібно для нормального звіту? Холодильник не працює? А що таке один холодильник чи один невдоволений клієнт навіть у масштабах Дніпропетровщини у процентному відношенні? Так собі, нуль без палички...

В. БОНДАРЕНКО.

УСЕ В ПОРЯДКУ

ЖАРТ

«І до чого вона дурна, — думав він, дивлячись на дружину. — І школу з медаллю закінчила, і інститут — з відзнакою, а елементарних речей не розуміє».

«Який жах! — вона дивилась на чоловіка із співчуттям. — Звідки така примітивність думок і поглядів? Кандидат наук, доцент! А таких дрібниць не може зрозуміти!»

«Як її терплять на роботі? — обурювався він. — Великий колектив, складне сучасне устаткування — і така обмеженість!»

«Чого він може навчити студентів — цей доцент! Вони повинні обминати його десятою дорогою! Викладати електроніку — і бути такою нікчемною!»

«Усі мені заздрять: «У вас така чудова дружина! Така приваблива!» Якби вони знали, що ховається за цією привабливістю!»

«Боже, і я могла зв'язати своє життя з цим недоумком, піддалася його чарам!»

А мої подруги вважають, що мені пощастило! Пожили б вони десять років з цим неандертальцем!»

«Краще вже розлучитися, ніж терпіти подібне приниження!»

«Поїду до мами! Принаймні, ніхто не посміє ображати мене».

До кімнати вбігає дев'ятилітній син. Дивиться то на маму, то на тата. Питає:

— Ви посварилися?

— Усе в порядку, Костику, — тремтячим голосом каже мама. — Просто твій татусь, який хизується тонким смаком, вважає, що сюди пасують блакитні штори. Коли кожному дурневі зрозуміло, що штори тут можуть висіти лише зелені.

Сергій ГРІН.

СЕКРЕТИ ВІЛЬНОЇ КОМЕРЦІЇ

Один молодик забав улаштуватися продавцем у солідному паризькому антикварному магазині. Для цього треба було витримати відповідний екзамєн. Власник магазину підняв із підлоги трісочку, поклав її на червону оксамитову подушечку і запитав: «Чи має вона антикварну вартість?» «Безумовно, — відповів молодик, — її можна запропонувати покупцеві як зубочистку Людовика XIV».

БУДЬТЕ ЗДОРОВІ!

Американський журнал «Ю. С. Ньюс енд Ворлд ріпорт» підрахував: десять мільярдів доларів виплачують щороку лежачим громадяни США всіляким знахарям і цілителям. Чотири-п'ять мільярдів іде на оплату «мікстур», складовими частинами яких є омега, білі лілії, бамбукові пагони, дешева олія і ще бозна-що. Два мільярди доларів американці сплачують шахарам від медицини за таку сумнівну панацею од артрити, як насіння люцерна плюс коров'ячий кізак.

ІЩЕ ОДИН КРОК ДО...

Мерія Преторії, столиці Південно-Африканської Республіки, зробила іще один помітний крок до того, щоб полегшити життя придувлених расовою дискримінацією чорних громадян: 23 голосами проти 7 було прийнято рішення прибрати з семи найбільших міських парків таблички, які забороняли чорним ходити по тих чи інших алеях та користуватися деякими лавами. Ці таблички не тільки не будуть більше псувати загальної картини міста, а й настрою тим, у кого чорна шкіра. Бо останнім узагалі заборонено відвідувати ці сім парків.

ХТО КРАЩИЙ

Віддаючи данину не лише гумору, а й практичному розрахунку, адміністрація одного з паризьких готелів дозволила своїм клієнтам поселяти разом із собою в номерах і їхніх четвероногих улюбленців — собак.

Вивішена в холі готелю обява сповіщає про це у такий спосіб: «Ми впускаємо собак у наш готель тому, що вони не чистять взуття шторами, не колекціонують чайних ложок, не беруть на пам'ять серветок і простирадел, гарно ставляться до людей і приводять із собою лише чудових пожилців».

ЗАЛИШАЄТЬСЯ В СИЛІ

Численні гості, які були запрошені на весілля міс Енн Гудзон (м. Колумбус, штат Огайо), одержали таку телеграму: «Будь ласка, викресліть на запрошеннях ім'я нареченого — Кліф Сілвер і намістіть упишіть: Генрі Хоуп. Місце і час шлюбної церемонії залишаються без змін».

Мал. В. САВІЛОВА

З НАДІЄЮ НА ШЕКСПІРА...

З винятковим успіхом пройшов «День Шекспіра» і фестиваль, присвячений великому англійському драматургові, у місті Калкун (штат Алабама, США). Як повідомив голова фестивального комітету, Шекспір користується особливою любов'ю тамтешніх безробітних. Більше сотні їх прийшли на свято з гаслом: «Не один лише раз, а завжди шанувати Шекспіра!» Це були ті безробітні, які під час підготовки до фестивалю одержали змогу тимчасово попрацювати.

На превеликий жаль, діри в міському бюджеті не дозволяють втілити в життя це побажання — наступне свято на честь Шекспіра тут планується провести лише через двадцять років.

«КОРОЛІВСЬКІ» ЗНАННЯ

Якось у Франції проходив черговий конкурс на «королеву краси». Запалавши бажанням підняти тих «королеви» на іще вищий п'єдестал, — довести, що в них краса іде в парі з інтелектом, — судді конкурсу злегенька торкнулися деяких їхніх знань.

Результати виявилися приголомшливими: переможниця конкурсу не спромоглася назвати чотирьох найбільших міст Франції, бовкнула, що генерал де Голль був комуністом, і не змогла змикити, скільки літ тяглася Столітня війна.

Тим часом, як не без іронії відзначила йоганнесбурзька газета «Ранд дейлі мейл», володарка того «королівського» титулу незадово до перед тим склала екзамен на атестат зрілості, що дало їй право вступати в університет.

ЧОРТ НА СЛУЖБІ

У 1301 році англійське селище Лінкольн (тепер адміністративний центр графства Ліндсі) одержало права міста, а водночас і власний герб. Невідомо, хто намалював ескіз того герба і чому приліпив на ньому фігуру чорта, але герб із чортом зберігся й до наших днів.

Тепер деякі діячі мерії твердять, що мати чорта на гербі — це просто непристойно: туристи можуть зробити неправильний висновок щодо моралі жителів Лінкольна. Але парламент графства більшістю голосів вирішив залишити образ нечистої сили на гербі, оскільки тепер на чортів мода — скрізь створюються секти сатани і таке інше.

ЛЮБ'ЯЗНЕ ЗАПРОШЕННЯ

Спортивний клуб у норвезькому місті Сірдалі щороку влаштовує дитяче спортивне свято. Якось усі члени клубу отримали на чергове таке свято запрошення, в яких, зокрема, писалося: «Членів нашо-

го клубу, які не мають своїх дітей, щиросердо прохають привести з собою онуків».

УБИВЦЬ ВИЯВЛЕНО

Причину ряду нещасних випадків під час кінозйомок і раптової смерті відомих американських кіноакторів та режисерів розкрила газета «Інтернешл геральд трібюн». Посилаючись на лейтенанта поліції Еда Гопкінса, який проводив розслідування в цих справах, газета пише: «Вже довгий час у Голлівуді, столиці американського кіно, роблять свою темну справу безжалісні убивці, ім'я яких — героїн і кокаїн. Вони ж відповідальні за «нову хвилю» голлівудських фільмів, хаотичного змісту яких нормальна людина зовсім неспроможна второпати».

ІСТОРІЙКА З БОРОДОЮ

В американських шкільних підручниках можна прочитати, що Сполучені Штати Америки — країна цілковитої свободи. Тут, мовляв, кожному вільно робити все, що йому подобається, якщо тільки це не шкодить іншим.

Містер Кеннет Джонсон, шкільний учитель із міста Деррі, що у штаті Нью-Гемпшир, знав, звичайно, що він живе у країні цілковитої свободи. До того ж йому подобалося мати собі бороду. А його взяли та й звільнили з роботи. Причина? Він відмовився ту бороду збрити. Вона, звичайно, нікому не шкодила, але, бачите, за статутом школи відрощувати бороду дозволяється тільки учням.

ПОРЯДОК — ПЕРШ ЗА ВСЕ!

Те, що до французьких безробітних іще четверо долучилося, не така, звісна річ, подія, щоб на неї особливо увагу звертати, — у теперішній Франції, як і в усьому західному світі, щодня не лише якісь там одиниці до того списку долучаються. І все-таки даний випадок не пройшов повз увагу ширшої громадськості.

Зовуть тих безробітних Пакеретта, Анемона, Прімавера й Прунеля. Вони неписьменні, мають від двох до чотирьох дітей, і до робочої комісії у місті Турін надійшло від їхнього імені прохання про грошову допомогу.

Ці безробітні нормандки — корови. На думку їх власника, внаслідок рішень аграрного комітету Спільного ринку вони втратили свої посади постачальників молока і приречені на безробіття. Тому він вимагає для них грошової допомоги.

Чинovníки комісії склали чотири відповідні акти, винесли рішення, щоб корови регулярно з'являлися разом із іншими безробітними на реєстрацію, і переслали справу на затвердження у вищу інстанцію.

Протягом останніх років у перчанському решеті зібралось багато різних чудес, про які журнал регулярно інформував своїх читачів. Так багато, що ті чудеса вже навіть не поміщалися в ньому. Тому, порадившись із своїм колективом, Перець вирішив старе решето залишити на вічне зберігання у підсобці відділу чудес, а натомість виготовити і встановити нове — значно більшої чудо-місткості. Що й було зроблено швидко та якісно завдяки вправності й старанності народних умільців. І як тільки в урочистій обстановці доступ до решета було відкрито, у нього посипалися нові чудеса.

ЗАЦЬКОВАННИЙ АГРЕГАТ

Одним із перших у решеті опинився з вигляду цілком новий мотоцикл «Дніпро».

— І що в ньому чудесного? — поцікавився виконуючий обов'язки решетаря, підходячи до мотоцикла.

— Тс-с!.. Говорить пошепки! І ради бога — не торкайтеся його! — злякано просичав власник мотоцикла Володимир Лукич Малина, який прибув із міста Звенигорода Московської області.

— А що буде? — про всяк випадок в. о. решетаря відступив трохи назад.

— Що буде? А ось подивіться, — Володимир Лукич обережно простягнув руки вперед і, лагідно примовляючи: «Не лякайся, милий, це я — твій господар», — обережно наблизився до мотоцикла. Той дрібно затремтів.

— І давно це з ним? — вражено поцікавився в. о.

— З того часу, як я його придбав, — одказав В. Л. Малина, — з березня позаминулого року. Бачте, я й сам довго не міг зрозуміти, у чому тут справа. Одразу ж відрегулював геть усі вузли: на заводі цього чомусь не зробили, — все одно труситься. Спробував проїхатися — усередині в ньому щось обірвалося. Виявилось — шестерня приводу масляного насоса. Відремонтував у гарантійній майстерні в Москві — а він знову труситься. До того ж у двигуні мовби кузня працює. Довелося відправити в Київ, на мотоциклетний завод. За кілька місяців отримав — а він іще більше труситься, і з усіх можливих і неможливих щілин потекло масло. Знову звернувся на завод. Знову начебто підремонтували. Труситься. Та так, що зламався задній міст. Там шестерня, як я з'ясував, на халтуру була прикріплена. Купив новий. Поставив. Тут же «полетіла» коробка передач. Полагали в гарантійній майстерні. Труситься, мов навіжений. І одразу ж після того прогорів лівий поршень: на заводі при складанні двигуна кільця якось не так поставили. І ось тепер, — сумно закінчив Володимир Лукич, — їздити мотоцикл, само собою зрозуміло, не їздить, зате, як тільки до нього підїдеш, — труситься, аж двигить усе

навкруг. От я й думаю: це він, мабуть, дуже людей боїться, вважає, що всі вони такі ж лиходії, як і ті, що склали його на мотоциклетному заводі.

— Зараз перевіримо, — сказав в. о. решетаря і голосно мовив: — Що ж, доведеться його відправити назад тим, хто його породив!

У ту ж мить мотоцикл заревів не своїм, а майже людським голосом, із його вихлопної труби вирвався густий синюшний дим, і, жахливо брязкаючи всіма своїми частинами й гублячи якісь деталі, зацькований бракоробами агрегат вирвався з решета і зник у безвісті...

ЗУСТРІЧНА ДУЛЯ

— Дива-а, — почував потилицю, дивлячись услід мотоциклові та його бідолашному власникові, старенький Микола Сергійович Канасевич. — У вас тут, у решеті, таки багацько чудасій трапляється, нічого не скажеш. А ось таку ви бачили, щоб кріль та й на дулю перевернувся, га?

— Чого не бачили, того не бачили, — зізнався в. о. решетаря.

— Ото ж бо. А мені довелось. Прочитав я в нашій газеті — а сам я із села Солобківці, що в Ярмолинецькому районі Хмельницької області, — прочитав оголошення облспоживспілки про те, що вона через свої заготпункти в необмеженій кількості закуповує у населення худобу, свиней, кролів і так далі, та ще й обіцяє зустрічне виділення комбікормів та різні інші торговельні пільги. Ну, з худобою чи свиньми возитися мені вже важко, а кролі — саме враз, по силі... Виростив кілька десятків, вигодував — по три-чотири кілограми вагою кожен, звернувся у наш сільський заготпункт. А мені: «Не приймаємо, — кажуть, — бо немає куди м'ясо дівати». В районному заготпункті те ж саме повторили. Написав у область — ні одвіту, ні привіту... Ось так замість обіцяних зустрічних пільг я отримав, вибачте, зустрічну дулю.

— Хвилинку, — сказав в. о. решетаря і тут же з'єднався телефоном із головою Ярмолинецької райспоживспілки Цезарієм Едуардовичем Онсовичем. — Скажіть, будь ласка, шановний Цезарію Едуардовичу, це правда, що у вас у районі вже нікуди дівати м'ясо?

— А хто це говорить? — обережно поцікавився голова.

— Та з відділу перчанських чудес у решеті. Тут один ваш здавач кролів...

— Ах, із решета? — зрадів Цезарій Едуардович. — Давайте швиденько адресу вашого скарж... тобто нашого здавача. Завтра ж висилаю машину по його кролі!

— Оце так чудеса! — ще раз почував потилицю Микола Сергійович і поспішив на поїзд, щоб устигнути додому до прибуття машини...

ВІЗИТ МАКИМА

— Якби ж то всі бюрократичні чудеса отак швидко і благойдно закінчувалися! — заздрісно мовила молода мама із симпатичним немовлям на руках. — До речі, дозвольте представитись: Стрижак Ольга Іванович, можете називати просто — Івановичем. А це мій син Максим.

— Івановичем? Але ж ви певною мірою... кгм... жінка?.. А що це за ім'я — Максим? Щось я такого не чув, — ошелешено мовив в. о. решетаря.

— Я теж не чув... тобто — не чула, — погодився Іванович, тобто — погодилась Ольга Іванівна. — А от у загсі Придніпровського району Черкас, мабуть, чули, раз Максима записали Максимом. Там же й мене перехрестили на Івановича... Завітали ми до цього загсу у день реєстрації новонароджених разом із почесними батьками, які спеціально приїхали аж із Вінниці. І все було добре — до того моменту, коли працівники загсу з обуренням виявили, що ми з чоловіком хочемо зареєструвати свого первістка без зайвого шуму,

ТАКЕ ДІЛО...

Син до батька: — Тату, ти скільки одержуєш зарплати?

— Сто п'ятдесят карбованців.

— Малувато, доведеться тобі шукати роботи з більшою зарплатою.

— А то чому?

— Та тут таке діло, що я, мабуть, буду женитися.

Повідомив В. АНТИМИС.

м. Івано-Франківськ.

ЧИЯСЬ ІНША

— Андрію, цієї ночі мені наснилася твоя жінка.

— І що ж вона тобі розказувала?

— Уяви собі, мовчала.

— Значить, це була не моя жінка.

Повідомив Л. ОРДИНАТ.

м. Дубно

Ровенської області.

ЗМЕТИКУВАВ

Бригадир польової бригади: — Іване, бери вила і йди на бригаду — поїдеш по соломі.

Іван прийшов, але взяв із собою канат.

— Іване, що ти маєш робити? — запитує бригадир.

— Як що? По соломі поїду.

— Де ж вила?

— Забув.

— А канат навіщо взяв?

— Та соломи собі привезу — каба-на смалити.

Повідомив В. РУЧКА.

с. Козолугівка

Токмацького району

Запорізької області.

ТРИ ВИПАДКИ

Прийшов додому чоловік після футбольного матчу п'янений. Жінці пояснив:

— На radoцях я: наші виграли.

Наступного разу чоловік прийшов ще «тепліший».

— Не лайся, жінко. З горя я. Продули наші...

Втретє приплентався чоловік темний, як ніч.

— Що, знов будеш виправдовуватися? — накинулася на нього жінка. — Сьогодні ж нічия: 0:0!

— Нічого ти, жінко, не розумієш. З radoців — бо наші не пропустили, а з горя — бо не забили.

Повідомив О. МЕЛЬНИК.

м. Андрушівка

Житомирської області.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Ким би ви хотіли рахуватися на нашому заводі?

без шампанського та інших церемоній. Знаєте, у кожного на цей рахунок свої уподобання... Так от, довідавшись про це, загсівіч одразу охололи до нас і заявили, що, позаяк ми відмовляємось від урочистостей, то вони, у свою чергу, відмовляються реєструвати новонародженого із зазначенням його почесних батьків. І такі відмовились. А за свідомством сказали прийти взагалі в інший день. І того іншого дня жбурнули нам ось це свідомство, в якому перекрутили ім'я нашого сина, а з мене зробили чи то напівбатька, чи то напівматір.

І Ольга Іванівна поклала у решето свідомство про народження серії II-CP за номером 412443.

Негайно зв'язавшись із загсом Придніпровського району Черкас, в. о. решетаря попросив прокоментувати цю дивину завідувачу Євгенію Володимирівну Андрос.

— Я в це не можу повірити! — рішуче заявила Євгенія Володимирівна. — Не можу і нізащо не повірю! Так

і запам'ятайте — не вірю!

— А ось же у нашому решеті свідомство номер чо...

— Усе одно — не вірю! Не вірю! Не вірю! Не ві...

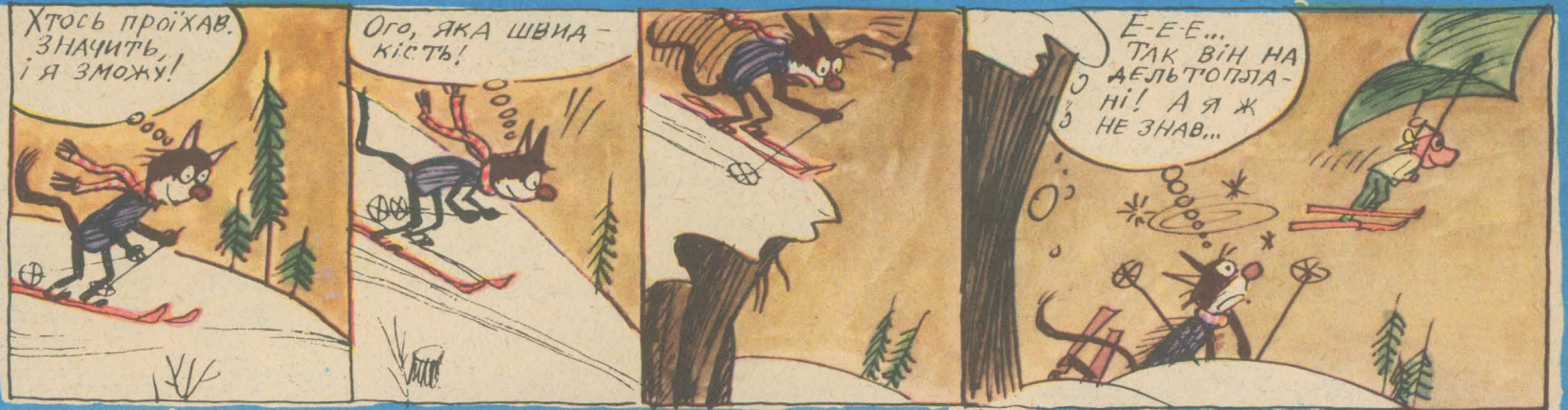
Тут розмова урвалася, і в. о. решетаря так і не зміг встановити, на чому ж ґрунтувалася така затята позиція завідувачої.

— От бачите, — сказала Ольга — за свідомством Іванович, — не всі бюрократичні чудеса мають швидке і щасливе завершення.

На знак протесту юний Максим, тобто насправді — Максим гнівно зарепетував, у чому його — мається на увазі протест, а не репет, — рішуче підтримав в. о. решетаря, висловивши тверду переконаність у тому, що і в своєму основному документі Максим стане Максимом ще задовго до того, як він уперше вимовить слово «мама»...

Репортаж із решета від В. ЧЕПІГА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГУРТОМ ВЕСЕЛІШЕ

КАЗКА

Один хлопчик — звали його Вітя — помітив, що у зимку його пальці у рукавицях зовсім не мерзнуть, а от у п'ятипалих рукавичках їм чомусь завжди холодніше. Задумався Вітя — чому це так? Ні до чого не додумавшись, вирішив запитати у власних пальців: у чім тут річ?

— Скажіть, будь ласка, — якось звернувся Вітя до своїх пальців, — чому ви у рукавичках мерзнете більше, ніж в рукавицях?

Засоромились пальчики, що вони такі мерзляки, і, зігнувшись, заховалися в кулачок. Але один найсміливіший палець, якого звали Вказівний, випрямився і сказав:

— У п'ятипалих рукавичках ми мерзнемо тому, що там кожен гріє тільки себе, тільки свою хатку. А от у рукавиці ми усі разом. І, окрім самого себе, кожен зігріває ще й товаришів, а вони — його. Ось тому нам і не страшні в рукавиці ніякі морози, — закінчив Вказівний і з гордістю додав: — Бо у рукавиці ми — колектив!

Василь СЛАПЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У лабіринтах печери

СИЛЬНІШИЙ ЗА СЛОНА

Гриць до хору записався. На заняттях так старався: верещав, шипів, свистів!.. Так співав, що аж упрів. Керівник сказав до Гриця: — Ти до співів не годишся — тягнеш зовсім бо не в тон. Вибач, Грицю, тільки ж слон наступив тобі на вухо... Гриць уважно все те слухав, потім каже: — Дивина! Я — сильніший за слона! По мені він, бач, топтався, Я ж — цілісінький zostався!

Ренальда ПИМЕНОВА.

ВИПРАВИВ

— Що воно за чудеса,
В зошиті, Андрійку?
Ба! П'ятірку написав,
Викресливши двійку!
Хто, скажи, тебе штовхав
На подібні вчинки?
— Ти... Учора ж сам сказав:
«Виправляй оцінки!»

Альберт МАНДРИК.

СТРАШНА БУКВА

Сказав горобчик:
— Букви «У»
Боюсь я дуже, татку.
Татусь питається: — Чому?
— Нагадує рогатку!

Ігор СІЧОВИК.

КИМ ПРАЦЮЄ ТАТО

На уроці української мови школярі вивчають орудийні відмінки.

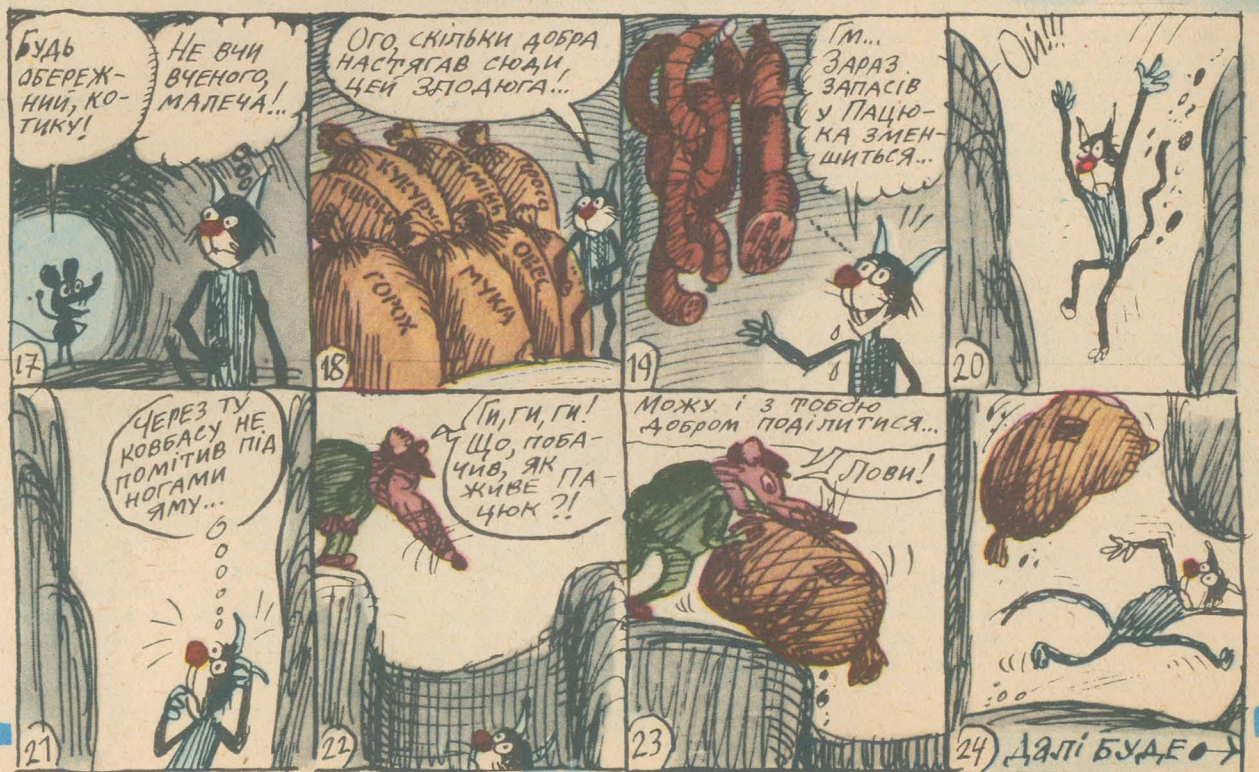
— У цьому відмінку, — пояснює дітям Галина Іванівна, — слова мусять відповідати на запитання — ким? чим? От, наприклад, візьмемо іменник ручка. Називний відмінок: у мене є що? — ручка. А в орудному буде: ми пишемо чим? — ручкою. Зрозуміло?

— Зрозуміло! — кричать діти, а найгучніше за всіх Ромчик.

— От і добре. А тепер, Романе, скажи нам: ким працює твій тато?

Ромчик трохи подумав і весело випалив: — Батьком!

Марія ЧЕПУРНА.

Біла ворона

Кожний трудовий ранок у нашому відділі починався з того, що завідуючий розповідав анекдот. Усі дружно сміялися. Крім мене. По-перше, анекдот мені здавався примітивним, по-друге, він був з отакенною бородою. Потім завідуючий розповідав про витівки свого онука. Всі гомерично реготали. Знову ж таки, окрім мене. Мені навіть сумно ставало від отих розповідей. Якщо цей маленький бешкетник, думав я, сьогодні собі таке дозволяє, то що з нього буде за кілька років?

Раз по раз завідуючий просто жартував, каламбури, сипав дотепами, обираючи за мішень то того, то іншого працівника відділу. Всі буквально за животи хапалися, вигукуючи: «Ой, не можу!», «Зараз помру від сміху!», «Ну і ну!». А я заради ввічливості шкряв зуби в гримасі, яку можна було назвати як завгодно, тільки не посмішкою.

І тим більше мені було не до сміху, коли завідуючий починав глузувати з мене. Особливо веселились колеги, коли він проводив гумористичні паралелі між мною і популярними представниками фауни.

— Надряпав, мов курка лапою! — Це коли він читав мої папери.

— Працює, мов кіт на глині! — Така була загальна оцінка моєї сумлінності.

— Доходить, мов нежить до жирафи! — Це про мою реакцію на його дотепи.

Останнє твердження завідуючого поділяли всі колеги. Вони щиро співчували мені. І заспокоювали.

— Відсутність почуття гумору — це, звичайно, трагедія, — часто повторював Семен Крутоверхий, — але не така, як, скажімо, у мого дядька, — він з дитинства на клептоманію страждає.

ГУМОРЕСКА

Друкарка Оксана завжди гаряче мене захищала:

— Зате в нього почуття відповідальності є!

Відверто кажучи, я і сам страждав, що був у відділі білою вороною. І коли наш інтелектуал Валіза порадив мені одного фахівця, психіатра, котрий, за його висловом, спеціалізується на от таких закомплексованих, як я, від радісного хвилювання слова подяки застрягли мені в горлі.

Лікар-психіатр, заповнюючи картку, примусив докладно розповісти усе, що я знав про хвороби своїх працівників. Потім поцікавився, чи не падав я з висоти більш як три метри і чи не було в мене якихось потрясінь на роботі.

Потім почав мене смішити. Показав палець. Потім — язик. Тоді повів мене в кімнату, обвішану карикатурами. І, по черзі тицяючи в них указкою, питав: «Смішно? А це смішно?» Несподівано він накинувся на мене і почав лоскотати...

— Ну, що ж, — нарешті сказав він, — ваша реакція дозволяє мені зробити припущення, що маємо справу з випадком не безнадійним.

Він порадив мені більше бувати на свіжому повітрі, не переїдати, категорично відмовитись від спиртного і куріння. А також вручив синенькі таблетки, які я мав вживати по дві штуки тричі на день...

Тиждень я ретельно виконував усі його приписи. Результат був дивовижний. Коли наш завідуючий почав розповідати про важливість теми, над якою працює наш відділ, і про те, який внесок зробив особисто він у цю тему, я почав реготати.

— Ви — внесок? — повторював я і знову заходився в реготі.

Завідуючий ображено замовк і за півдня не вимовив і слова. А коли під вечір, готуючись до звітних профспілкових зборів, почав цитувати абзаци з майбутньої доповіді, мої приступи сміху повторилися.

— Не розумію, що вас так розвеселило? — здивувався він і знову зачитав уголос уривок, який йому здавався особливо вдалим:

— Не шкодуючи сил, наш відділ докладає всіх зусиль, щоб реалізувати гасло: «Сьогодні працювати краще, ніж учора».

Я обвів поглядом усіх своїх колег, тих, хто, не шкодуючи сил, докладає... і затрусився від гомеричного реготу. Ображений завідуючий схопив аркуші доповіді і вибіг з кімнати, а я ще довго конвульсивно здригався, поки секретарка директора не забігла до нашого відділу, щоб запросити всіх на збори.

Я сидів на зборах і, прикусивши собі язика та до болю в долонях стискаючи бильця крісла, слухав виступ директора. Сміх душив мене, сльози котилися по щоках. Та коли директор назвав наш відділ одним з провідних і найкращих в установі, я не витримав і почав так істерично реготати, що весь зал не міг утриматися від сміху.

— Ну, от що, — сказав директор, — я не буду продовжувати, поки не виведуть із залу ось цього хулігана.

Виводити мене не довелося. Я вийшов сам. І викинув в урну синенькі таблетки. «Хай уже краще, — вирішив я, — мене звинувачують у відсутності почуття гумору, ніж потрапляти в подібну халепу!»

Юрій ПРОКОПЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Практика боротьби проти різного роду хапуг показує, що вони, чинячи усілякі капосні дії, чомусь сподіваються на безкарність. Водночас та ж таки практика свідчить, що ці сподівання завжди марні. Так сталося і з директором Ківерцівського (Волин) комбінату громадського харчування Р. М. Цивінською. Усі її махінації та зловживання, кінець кінцем, як мовиться, впливли назовні.

У відповідь на лист із Ківерців про ті махінації та зловживання голова правління Волинської облспоживспілки І. Й. Сарновський повідомив, що рішенням бюро райкому партії Цивінську виключено з членів КППРС. З посади директора її звільнено. Водночас обласний комітет народного контролю за недоліки в роботі оголосив сувору догану голові Ківерцівської райспоживспілки В. О. Новохижину та головному бухгалтерові П. С. Морозу і зробив на них грошове нарахування — на часткове відшкодування заподіяних збитків.

На Криворізькому (Дніпропетровщина) цементно-гірничому комбінаті останнім часом навчилися виробляти оригінальний сорт цементу — «приписний». Відвантажуючи у вагонах продукцію, приміром, Тлумацькій (Івано-Франківська обл.) райсільгосптехніці, дописували в накладній кільканадцять тонн отого самого «приписного», а по суті — ніякого цементу. Про це й писалося у листі, надрукованому в № 13 журналу за 1984 рік.

Голова Криворізького міського комітету народного контролю І. П. Шапир повідомив редакції, що перевірку цієї справи провели Криворізький та Долгинцевський районний комітети народного контролю. До дисциплінарної відповідальності притягнуто заступника директора комбінату по транспорту Підгірного А. Г., заступника директора по комерційно-фінансовій частині Новосадова Ю. А., начальника відділу збуту Бохана Л. Ф. На Підгірного, крім того, зроблено грошове нарахування у розмірі місячного посадового окладу. А заступника начальника транспортно-пакувального цеху Черкашина С. С. з посади звільнено.

ФРАЗИ

● Поки себе не похвалиш, ніхто і не дізнається про твою дурість.

● Менше всього проблизки розуму помітні у спалахах гніву.

● Поет так шліфував свої твори, що нічого, крім стружки, від них не лишалось.

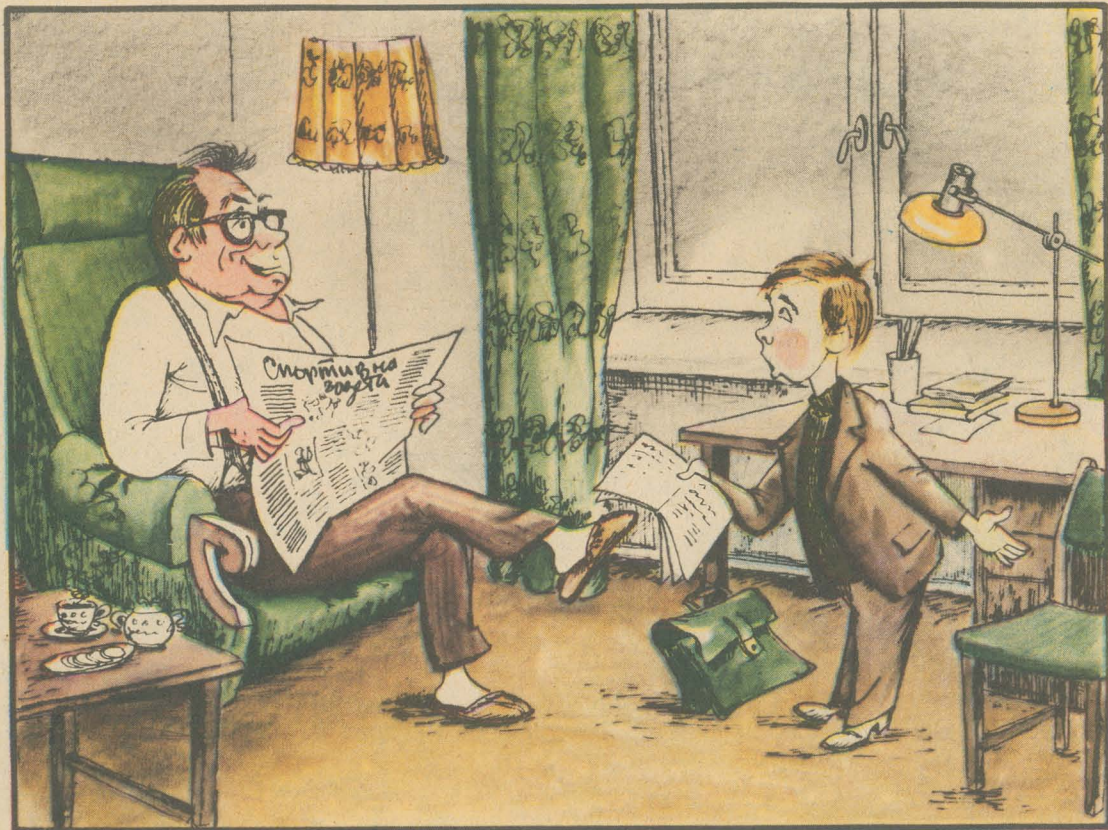
● Виливаючи свою душу, не переполюйте чашу терпіння співрозмовника.

Л. КОПИЛОВА.

Ол. ПАСТУХ.

У СІМ'І ГОЛОВБУХА

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ніяк не можу розв'язати задачу — весь час тридцять п'ять карбованців залишається!

— Не переживай, синку, в кінці кварталу спишеш...

Страшне перо
НЕ В ПУСАКАХ

28х Кино 28х
хУА, АРАБСКИЙ кинофильм
Совсем юная
Для любви
В двух сериях
НАЧ 19⁰⁰

Фото В. Воропая

ТОРГУЮЩИЙ ОБЯЗАН УБИРАТЬ
СВОЕ ТОРГУЮЩЕЕ МЕСТО

Фото С. Старостенка

Фото В. Черникова

ТУАЛЕТ
В ПИВНОМ
ЗАЛЕ.

Фото В. Коржовського

Фото В. Голубченка

— На жінку старайся не дихати, а то одразу запах почує!

Анатолій БОРТНЯК

З НОВИХ ПАРОДІЙ

АСТРОНОМІЧНИЙ ПОСТУЛАТ

Життя людське, ти — мить скороминуща!
Земля — стоїть, а Час — довкруг летить.
Олег ОРАЧ.

Я поважаю впертість Галілея...
Але мене сьогодні забавля
його, із пальця виссана, ідея —
що, мовби, справді крутиться Земля.

Землі не бачив круглою ні разу.
Тому вона, я певен, — площина.
Тож повторю свою крилату фразу:
«А все-таки не крутиться вона!»

Навіщо їй крутитись до безтями,
як це буває інколи з людьми?
Як не крути, а крутимося ми!
А особливо — крутимо словами.

БАБКА — ЗАМІСТЬ ПЕГАСА

І увись в очеретяний зріст
полетіла на бабці я верхи.
Верхи,

верхи на бабці —

туди,

де мелодія й сонце віднині.

Отже, я ближче сонця,

гляди!

І т. д.

Вікторія ВІТА.

Мене вабить химера. Вона —
для поезії завжди окраса...
Якщо роблять із мухи слона,
то із бабки зроблю я Пегаса.

Стрімко мчить вона вгору мене, —
звідки котяться сонячні гами.
Бо для лірика що головне?
Щоби втратити ґрунт під ногами.

Я гукаю: — Привіт небесам!..
Я вриваюсь в блакить ясночолу.
Розказати про це читачам —
приземлюсь під вечір до столу.

Опишу в романтичній ключі,
як на бабці я верхи лігала.
Та кивають в мій бік читачі:
— Чи не з неба, сердешна, упала?..

ПЕРСОНІФІКАЦІЯ

По пахви сад у сонці.
Микола МАЛАХУТА.

По пахви в променях тополі,
Лозняк в траві по кісточки.
Коліна виставила голі
Верба на березі ріки.

Сосна замислилась пророчо.
Зітхають зарості густі.
І добре чути, як буркоче
В старого дуба в животі.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Без слів.

**ПЕРЦЕВІ
ВІДПОВІДАЮТЬ**

◆ Працівники радгоспу «Комуніст» (Лозівський район) живуть у чотириповерхових будинках з усіма вигодами. За ці вигоди вони, звичайно, регулярно сплачують гроші. Та тільки газ у них буває рідко, центральне опалення — лише назва, а гарячої води зовсім не буває. Ось про це і йшлося у листі до редакції, який було надруковано у № 12 журналу.

Після виступу Перця перший заступник голови виконкому Харківської облради В. С. Возний повідомив, що роботу газових резервуарів впорядковано, в котельні замінено котли і тепер мешканці безперервно забезпечуються газом та гарячою водою. Налагоджено і роботу центрального опалення.

◆ В одному з листів, опублікованих у «Перці» № 14 повідомлялося про те, що у селі Зоря (Жовтневий район), де знаходиться третій відділок обласної сільськогосподарської дослідної станції, культурне та побутове обслуговування вкрай занедбане. Так, баня вже кілька років не працює, півроку стоїть зачинений і медпункт. Клуб також не діє, а бібліотеки взагалі немає.

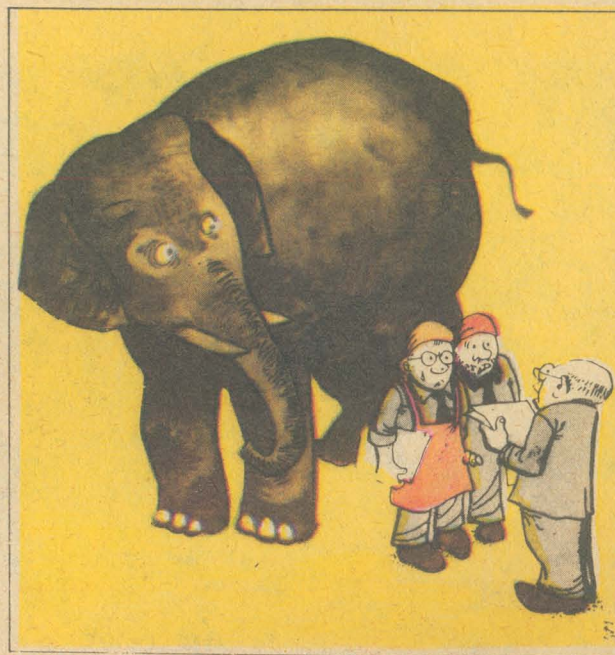
Як повідомив заступник голови Миколаївського облвиконкому В. В. Гречкосій, виступ Перця обговорювався на розширеній нараді керівників підрозділів обласної сільськогосподарської дослідної станції. Внаслідок вжитих заходів клуб уже відремонтовано, працюють нині медпункт та бібліотека. Почала діяти баня. Питання дальшого поліпшення обслуговування мешканців цього села перебуває на контролі у облвиконкомі.

◆ У липні-серпні минулого року учні Київського профтехучилища № 4 добре попрацювали у радгоспі «Бориспільський». За час перебування у таборі праці та відпочинку вони заробили спільно понад 2100 крб. Однак адміністрація радгоспу без будь-яких на те підстав вирішила вирахувати половину зароблених учнями грошей. Лист про це, адресований Перцеві, розглянуло Міністерство плодоовочевого господарства УРСР.

Заступник міністра А. П. Лисенко повідомив редакції, що неправомірне рішення адміністрації радгоспу відмінено. Радгосп «Бориспільський» перерахував Київському ПТУ № 4 усі зароблені учнями гроші.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Р. ОХЛАУ («Піккер»)

— Якщо його зробили з мухи, то де ж поділися крильця і ще дві ноги!!

Мал. У. ГОЛУБЕВА («Вожик»)

— Багато виносиш — не пропуцу.

Мал. І. АБЕР'ЯНОВА («Капкан»)

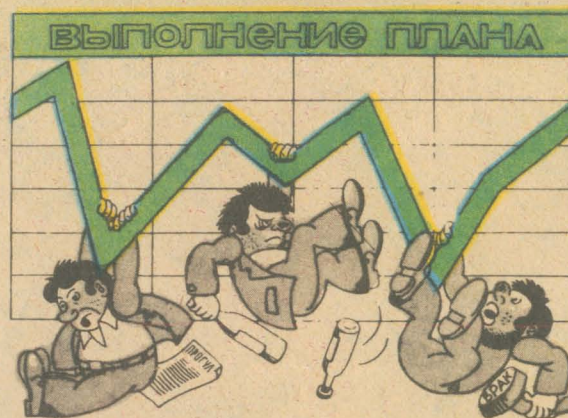
— Методію, не забувай, що ти в гостях, а не на ревізії!

Мал. В. МІЖЕЛІСА («Шлуота»)

Без слів.

Мал. О. БЕРШАДСЬКОГО («Капкан»)

Без слів.

Мал. А. ПАКАЛЬНИСА («Шлуота»)

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 2 (1188)
(на українському мові)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.12.84. Підписано до друку 02.01.85. БФ 10804. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2267800 прим.
Зам 07459.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печатні видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Любитель ловити рибу в каламутній воді і його снасть.